

Iz velikonočne košarice.

Natresel Alojzij Merhar.

Citrarčkova pesem.

Pojte, pojte, strune moje,
Bele strunice,
Kot bi v tihem samostanu
Pele nunice!

In prosite, da ga sape
Ne izgredbejo,
In prosite, da mi eveti
Ne pozebejo.

Svirajte mi od veselja
Sladkovbranega
V čistem srečju, v čistem evetju
Zakopanega!

O, potem bi glasi vaši
Čudno svirali;
Kot bi slavčki brez slavulje
V gnezdu hirali.

Kdo bo zmagal?

Tresorepka —
Pastirica
Žibala je
Bela lica,
Pesem pela
Sredi dvora:

Use kot lani —
Le pastirja
Živka s sivko
Kakor lani
Uč ne vidim
Na poljani."

Dali smo ga
Mestni šoli,
Da jo zmaga
Kakor koli.

„Zopet cvete
Gaj in gora,
Po livadi
Potok dirja.

„Uš, ti, veš, ti,
Tresorepka,
Kjo je bila
Zrela tepka:

Če pa šola
Zmaga Živka,
Še doma ga
Čaka sivka.“

Marijine solzice.

Pomladni
Gorki je pogled
Marijo
V tini Nazaret
Poklieat šel med evetje.

In v krono
Božje Detice
Povilo
Je marjetice,
Pokazalo jo mamki.

Za dolgo
Vrsto le: naprej,
Na krono
Iz bodečih vej
Krog Jezusove glave.

Marija
Pa je Detice
Prinesla
Med marjetice
Na pisano livado.

A mamki
Solze so v očeh
Zalile
Ljubeznivi smeh.
Ah, mislila je daleč

A sinek
Se je nasmehljaj
In mehke
Vzrastle so iz tal
„Marijine solzice“.

Marijin smehljaj.

Prigrčila je grlica
 K Mariji sedem žalosti
 In sedla je na sedmi meč,
 In kljuvala na vse strani,
 Da bi ta meč, ta bridki meč
 Marije ne zabadal več.

Devica se je grlici
 Nasmehnila in nasmehljaj
 Izpila ptičica je ves.
 In odhitela k sestram v gaj,
 Zapela jim iz vseh moči
 O mamki sedem žalosti:

„Le srčni meč sem kljuvala,
 In sladko me je plačala;
 Da sem ga ji izkljuvala,
 Kaj vse bi zanj mi vračala!“
 Iz grlice je zdrknil smeh
 In smeje se še v naših dneih.

Pri svetem Petru.

Ko so naši zvonovi
 V sveti romali Rim,
 Stara raglja je v stolpu
 Domke čuvala jim.

Kakor glasne molitve
 V Rim priplavali so,
 V cerkvi svetega Petra
 Prihrkavali so.

Prašali so svetnika:
 „Oj, ti sveti ključar,
 Kaj li v roki srebrnih
 Ključev hoče ti par?“

„Veste, moji zvonovi,
 Ko vi tihlo slovo
 Duši pevate verni,
 Jaz odpiram nebo.“

Zlata tolažnica.

Aj, oblaček je
 Padel mokrokrlil
 Deklici v oči
 In se rassolzil
 V svetle bisere.

Zarja jutranja
 K njej je šinila,
 Da bi deklici
 Jok prekinila
 Z žarki mehкими:

„Shrani, shrani jok!
 Glej, Ivančica,
 Zopet rumeni
 Pomarančica —
 Tvoj najdražji sad.

„Is selenih trat,
 Is cvetočih kron
 Kakor božji dih
 Vstaja sladki vonj,
 Plava kroginkrog.

„Diha kroginkrog
 Žalostnim v obraz:
 Veselite se;
 Danes vabim vas —
 Na Veliko noč!“

Ali kako!

Sredi neba
Radostno pevata
Angelca dva,

Da je nocoj
Pomlad raztajala
Zimski povoj.

Sredi neba
Zvezde poslušajo
Angelca dva.

Use bi, kar vse
Doli na zemljico
Rade prišle.

Ali kako
Nosí naj zemljica
Širno nebo!

Svilnat plašček.

Murva je izvedela:
Trfa grozde nosi,
Pravzares jih nosi,
Grozdje vince trosi,
Pravzares ga trosi.
Zjutraj vinska kapljica —
— Srečna vinska kapljical —
Mašni kelih moči,
Pravzares ga moči,
Sveti vzdíhi vroči,
Pravzares so vroči,
Po fem vinču hrepené.

Murva prosi stvarnico:
Naj ji grozde nosi,
Naj ji vinca trosi.
Mašni kelih rada
Pravzares bi rada
Poljubila s kapljico.
Stvarnica poslala je
K murvi sviloprejke,
Pravzares so prejke
Kakor čarodejke
Svilo so iz murve
Si napredle biserno.

In šivilje spretnih rok
Iz srebrne svile
Plašček so sešile,
Pravzares iz svile.
S plaščkom so pokrile
Mašni kelih — pravzares. —

Pripovedka.

Čujte, kak so prve
Rožice
V selo prišle naše —
V Stožice!
Pot jim je obseval
Solnčni svit,
Spremljal jih je veter
Przovit.

Pajek je pred njimi
Prešel nit.
Ali pajek bil je
Spakec zvit:
Vodil cvetke v mlako
Potopit.
In nazadnje veter
Przovit

Sitnega je pajka
Bil že sit,
Pa ga je ob stari
Preščil zid.
Pa so srečno prve
Rožice
Privetele v naše
Stožice. —

